

**ЗДРУЖЕНИЕ НА ГРАЃАНИ
АНАСТАСИЈА**

ул. Мирка Гинова 13/31 - Битола

Почитувани,

Здружението на граѓани Анастасија, регистрирано во Основниот суд во Битола со Решение бр. згф. 77/2002, во својата Програма за работа и Статутот помеѓу другото има за цел: „Запознавање на јавноста со потребите на обесправените, понижените и навредените“, како и помош на „неоправдано прогонети лица“.

Сметајќи дека една многу важна личност во нашава современост, каква што е Митрополитот Велески и Повардарски и Егзарх Охридски г.г. Јован, преку македонскиот синдром за уништување на сè што е вредно, прво е обесправен, потоа прогонет, понижен и навреден, го подготвивме овој текст со кој сакаме да ја запознаеме македонската и светската јавност за неговото дело, но и за неправдите кои ги доживеа токму од оние на кои целосно се предаде да им служи, на Црквата и на сопствениот народ.

Оние кои го познаваат, во Митрополитот Јован препознаваат личност со способности многу интензивно да влијае врз настаните од светската историја, особено врз црковните. Тој е комплетна личност, духовен и интелектуален џин кој своите способности ги ставил во служба на народот. Завршил градежен факултет во Скопје, завршил теолошки факултет во Белград, магистрирал во Солун и зборува четири светски јазици. Сите кои редовно се црквуваат знаат дека највисокиот чин во Црквата, епископскиот, го прими како жртва, да допринесе за единството на Православната Црква во Македонија со Православната Црква во светот, бидејќи до пред неколку месеци постоеше 35-годишен раскол.

На голема жалост, предаден од своите собраќа архијереите, кои претходно го потпишаа во Ниш она што Митрополитот Јован имаше храброст да го направи, тој го понесе товарот на еден од најзначајните настани од поновата историја на Р. Македонија. Настан кој е не помалку важен од прогласувањето на државноста на Р. Македонија, зашто е настан кој е претходница на интеграцијата на нашата држава во големите светски процеси. Човек, пак, кој е стабилен во своите одлуки, кој е спремен да издржи секаков вид на притисоци заради своите идеи, човек кој е непоколеблив и смел да се спротисти на многумина затоа што смета дека ја твори вистината, заслужува почест и симпатии.

Светиот Синод на МПЦ немаше аргументи за да поведе црковно судски спор против Митрополитот Јован. Го отстрани од катедрата без претходно да биде суден и осуден што секој кој малку го познава канонското право на Црквата ќе забележи дека таквата постапка е незаконска односно како црковно тоа се вели неканонска. Сега јавниот обвинител на Велес повел судски спор против Владиката обвинувајќи го за финансиски злоупотреби. Но, требаше ли Владиката Јован да влезе во литургиско и канонско единство со СПЦ и преку неа со остантите сестрински Цркви за да видат дека правел финансиски злоупотреби? Требаше ли да поминат 3 години од неговото епископување во Битола и 2 години од неговото администрирање со Брегалничката епархија за да го обвинат за затајување на материјални средства во тие епархии? Не поминале ли завршните сметки на епархиите со кои тој раководел секоја година на контрола пред повисоки органи и никој до сега не дал приговор? Конечно, треба ли сиот прогон кон него да биде крајно нецивилизиран, недемократски и неуставен, преку државата и нејзините органи, а сите знаеме дека во Р. Македонија државата е одвоена од Црквата?

Полицијата на Р.М., потполно неуставно, мешајќи се во внатрешните работи на Црквата, ја спроведе одлуката на Синодот на МПЦ (тој ист Синод кој 35 години го лаже народот во Македонија дека Црквата кобајаги ни била автокефална без оглед што тоа никој во светот не го признава), а со која на Митрополитот Јован му престанува работниот однос во МПЦ. Не е толку важно што Митрополитот Јован не работел во фабрика за чевли, па едноставно фабричкиот Управен одбор решил да го отпушти од работа (во Црквата за да се отпушти еден поп потребно е прво да биде осуден, а камоли кога се работи за Владика), колку што е важно, што Полицијата која беше извршител на прогонот, не само што го прекрши Уставот на Р.М. чл. 19, став 3, со тоа што се замеша во внатрешните работи на Црквата, туку го прекрши Уставот и во чл. 26, став 1, со кој „се гарантира неповредливоста на домот“. Ке остане историски забележано како единствен случај од поновата историја на Православната Црква, значи, од историјата после Отоманското ропство, дека еден Владика со присила на оружје, од страната на Полицијата во Македонија, сосема незаконски беше протеран на улица.

Средствата за информирање, како што и се случувало на многу пати досега, во случајот со Владиката Јован не се покажаа на нивото на одговорноста кое од нив се очекува. Направија ретко видена хајка против личноста на Митрополитот Јован. Презентираа податоци кои немаат ништо заедничко со вистината. Информираа дека Митрополитот бил шпион на службите на соседните држави, иако не можеа да најдат консекус по прашањето за која служба работи, сепак го прогласија предавник, одроден Владика, Србин, Грк, Влав, и.т.н. работи за кои ако не успеат да ги докажат, како што и не успеаа, во секое демократско општество се одговара за клеветата. Последно, откако ништо друго не им успеа, го „осудија“ дури и на казна затвор од неколку години за направени финансиски малверзации, иако Владиката сеуште не е ниту повикан на сослушување во истражна постапка. Крајно нехумано, без трошка грижа на совеста, некои од новинарите во Македонија сакаа да си ги исперат сопствените гревови, лажно обвинувајќи го Владиката Јован дека нешто погрешил. Така работи секоја расипана совест. Прво го уништува критериумот на совеста, а со тоа си ги оправдува сопствените гревови. Зашто, ако е толку грешен Владиката Јован, кој треба да биде симбол на единството на Црквата, симбол на моралната чистота, симбол на храброста и одлучноста, во тешко време, кога тоа се бара од него да сведочи за вистината на Црквата ако е потребно и со сопствената крв, тогаш е многу пооправдано да биде грешен секој потпросечен, но и натпросечен новинар. Од таму и толку големата потреба да се создаде јавно мислење дека Владиката Јован не треба да биде критериум за чесност, за црковност, за храброст, за одлучност, за мачеништво. Но, една е светлоста на сонцето, друга е на месечината, а трета на ѕвездите. И ѕвезда од ѕвезда се разликува по сјајот. Месечината може за едно кратко време да го засени сонцето, но никако не може сосем да го покрие, а во никој случај пак, не може да го замени.

Не смее јавноста во Македонија, поттиканта од безумството на поедини средства за информирање во кои предничи телевизијата А1, чиј сопственик е муслиман и ја има девизата дека Алах е еден (А1), да ги уништува критериумите на нејзиниот опстанок и единство. Да се радуваш ако случајно символот на моралната чистота, каков што барем треба да биде епископот на една Црква има слабости и погрешки, во суштина е патетично и за сожалување. Но, да сакаш намерно да го унижиш тој символ, да го обезвредниш, па дури и уништиш, како што тоа се случува во случајот со Владиката Јован од страна на медиумите во Р.М., тогаш тоа е лудост, самоуништување на една нација која како и сите други, не може да опстане без критериумот на љубовта и правдата, доблеста, чесноста и самопожртвуваноста. Телевизијата А1, која неодамна славеше 10-годишнина од постоењето, тактички работи на растурање на црковната свест на македонскиот народ. Тоа е можеби логично ако се гледа од аспектот дека сопственикот на телевизијата е муслиман, меѓутоа, понижувачки е за оние бедни души кои се нарекуваат новинари во таа телевизија да си ја продадат честа, совеста и љубовта кон човекот и татковината. Го експлоатираа името на Митрополитот Јован со денови и месеци, а

не му дадоа ниту пет минути шанса да го демантира она за кое што го обвинуваат. Тоа ти се вика демократија по рецепт на А1. Нивното лукавство е сатанско. Сакаат да ги разликуваат сите оние кои нешто значат и кои можат да поведат народ. Од друга страна, без трошка грижа на совеста за раздорот кој го прават, на навидум културен начин се заштитуваат да не бидат обвинети за клеветата. Никогаш не кажуваат дека се тие лабораторија за конструирање невинности против Митрополитот Јован, туку велат, дека нивните информации биле од поверливи извори на А1. Многумина кои имале можност да учествуваат во настани кои биле третираны на телевизијата А1, знаат и тоа го сведочат насекаде дека таа телевизија не само што не е објективна, туку има тактика за пласирање на лагата, по она старото: сто пати повторена лага, станува вистина.

Не само во Македонија, туку и во повеќето земји кои излегоа од бившите социјалистички режими има опасност медиокритетството да постане државен критериум. Медиокритетите, пак, секогаш се борат против совршенството, зашто знаејќи дека самите не се способни да го достигнат, ги спречуваат оние кои за тоа имаат дарови. Меѓутоа, не секогаш во тоа успеваат: Едно е Моцарт, друго е Салиери, едно се Коперник и Џордано Бруно, друго се оние кои ги убија, едно е Свети Јован Златоуст, а друго царицата Евдоксија, едно е Христос, а друго Понтиј Пилат.

Не познавајќи ги доволно обвиненијата кои се слушаат по медиумите за евентуални финансиски злоупотреби на Владиката Јован, гласно размислуваме: Ако имаше Митрополитот Јован зад себе некакви финансиски малверзации, немаше ли да има еден мотив повеќе да не го прави ова големо дело за кое повеќемина, а веројатно најмногу самиот тој очекуваше дека ќе има политички реперкусии? Ако го интересираше само комфорот, немаше ли да се „покае“ кога Синодот на МПЦ тоа од него го бараше? Ако немаше во себе чиста совест дека не направил кривични дела, за кои без никакви докази толку многу се зборува по средствата за информирање, можеше ли да се реши на чекор со кој ќе добие многу противници?

Она за што се загриживме како здружение на граѓани кои во својата програма имаат цел да ја информираат јавноста за потребите на обесправените, понижените и навредените, како и за неправедно прогонетите лица, е тоа што случајот со Митрополитот Јован доби политички димензии. Поточно, по сè изгледа во македонската јавност доби само политички димензии. Од црковен, случајот постана политички. Судот од страна на средствата за информирање во Македонија беше исклучиво со политички критериуми. Тоа ни дава за право да стравуваме дека и граѓанскиот суд во кај нас сеуште не зацврстената демократија можеби ќе го суди со политички критериум. Тогаш, само Бог нека му е напомош. Зашто само малку ако е човек упатен во историјата на МПЦ, од нејзиното пучистичко прогласување на автокефалијата кое ниту една Православна Црква во светот не го призна, па сè до наше време, ќе види дека не само прогласувањето на автокефалијата е политички чин, туку и самото спроведување на истото е со присила, политички уцени и закани.

Делото кое го направи Митрополитот Јован е историско како за Православната Црква во Македонија, така и за Република Македонија воопшто. Може да се едначи само со евентуалното зачленување на Македонија во Европската Унија или во НАТО.

Вашето мислење по ова прашање ни е од особена важност и чекаме да ни одговорете на горенаведената адреса.